

291.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu

w przedmiocie domów bankowych i kantorów wymiany.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 23 marca 1920 r. o nadzorze nad przedsiębiorstwami bankowymi i kantorami wymiany (Dziennik Ust. Rz. P. z 1920 r. № 30 poz. 175) zarządzam co następuje:

Art. 1. Osoby pragnące uzyskać koncesje na otwarcie i prowadzenie domu bankowego lub kantoru wymiany, powinny złożyć w Ministerstwie Skarbu odpowiednie podanie.

Podanie to powinno zawierać:

- 1) imię i nazwisko petenta, jego zawód i stałe miejsce zamieszkania,
- 2) projektowane brzmienie firmy przedsiębiorstwa i wskazanie miejsca jego siedziby,
- 3) wysokość kapitału zakładowego,
- 4) rodzaj i zakres operacji.

Art. 2. Koncesji udzielać się będzie tylko pełnoletnim i nieposzlakowanym obywatelom Rzeczypospolitej; w tym celu do podania powyżej wymienionego należy załączyć:

- 1) świadectwo władzy policyjnej stałego miejsca zamieszkania petenta, że jest on obywatelem polskim i liczy przynajmniej 21 lat życia;
- 2) świadectwo o niekarałości i nieznajdowaniu się petenta pod sądem lub śledztwem;
- 3) świadectwo właściwego Sądu Okręgowego, że petent niema ogłoszonej upadłości;
- 4) dowód fachowego uzdolnienia do prowadzenia zamierzonego przedsiębiorstwa;
- 5) dowód, że projektowany kapitał zakładowy został w gotówce lub w polskich państwowych papierach procentowych złożony do Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub miejscowej Kasy Skarbowej do depozytu na rachunek Ministerstwa Skarbu.

Art. 3. Jeżeli dom bankowy lub kantor wymiany ma powstać pod postacią spółki firmowej (jawnej) lub komandytowej — to do podania wymienionego w art. 1 powinien być dołączony wierzytelny odpis umowy spółki. W tym wypadku przepisy, zawarte w ust. 1—3 art. 2, dotyczą również wszystkich spółników osobiście odpowiedzialnych.

Art. 4. Wszystkie domy bankowe i kantory wymiany, czynne przed dniem 9 kwietnia 1920 r. t. j. przed wejściem w życie ustawy z d. 23 marca 1920 r. nie wyłączając przedsiębiorstw, które były czynne na mocy koncesji, wydanych przez Ministerstwo Skarbu przed d. 9 kwietnia 1920 r. nie mogą nadal istnieć prawnie; wymienione zaś koncesje z przed 9 kwietnia 1920 r. uznaje się za nieważne.

Właściciele takich przedsiębiorstw, o ile pragną prowadzić je nadal na warunkach, określonych powyżej wskazaną ustawą, powinni złożyć w Ministerstwie Skarbu podanie, zawierające:

- 1) brzmienie firmy przedsiębiorstwa, dokładny adres siedziby głównej i oddziałów,
- 2) imię i nazwisko właściciela,
- 3) wysokość kapitału zakładowego i kapitałów zapasowych przedsiębiorstwa,
- 4) rodzaj i zakres prowadzonych operacji.

Do powyższego podania należy dołączyć:

- a) wierzytelny wyciąg z rejestru handlowego,
- b) dowody stwierdzające czas powstania i istnienia przedsiębiorstwa,
- c) bilans za rok 1919 oraz miesięczne bilanse surowe za miesiące 1920 r., które upłynęły do dnia wniesienia podania,
- d) dokładny wykaz zatrudnionych w przedsiębiorstwie zarządzających, prokurentów i innych pracowników oraz dokumenty ich dotyczące, a wyszczególnione w art. 2 ust. 1—4 niniejszego rozporządzenia,
- e) oryginały lub uwierzytelnione odpisy dokumentów, na których podstawie przedsiębiorstwo było dotychczas czynne.

Od przedstawienia powyższych dokumentów wolne są te osoby, które już poprzednio złożyły je w Ministerstwie Skarbu w Warszawie. W tym wypadku w podaniu wskazać należy, kiedy dokumenty te zostały złożone.

Osoby, których przedsiębiorstwa już były czynne w dniu ogłoszenia powyżej wskazanej ustawy winny udowodnić bilansem posiadanie minimalnego kapitału zakładowego, wymaganego w myśl art. 5 niniejszego rozporządzenia.

Art. 5. Najmniejszą wysokość kapitału zakładowego (art. 3 ust. 2 powołanej ustawy, oraz art. 1 ust. 3 i art. 4 ust. 3 niniejszego rozporządzenia)

	określa się	w sumie marek polskich	
dla miast:		dla domów bank.	dla kanto- rów wymiany.
Warszawy, Łodzi, Lublina, Sosnowca, Lwowa i Krakowa.		500.000	250.000
Będzina, Białegostoku, Błonia, Częstochowy, Garwolina, Kalisza, Kielc, Łomży, Pabjanic, Płocka, Radomia, Siedlec, Suwałk, Tomaszowa Rawskiego, Włocławka, Żyrardowa, Dąbrowy Górniczej, Białej, Brodów, Borysławia, Drohobycza, Jasta, Kołomyi, Podgórze, Przemysła, Rzeszowa, Stanisławowa, Stryja, Tarnopola i Tarnowa.		300.000	150.000
dla wszystkich innych miast.		200.000	50.000

Art. 6. Koncesja upoważnia do prowadzenia tylko jednego przedsiębiorstwa. Dla każdego oddziału uzyskać należy osobną koncesję w myśl warunków ustawy z d. 23 marca 1920 r. oraz niniejszego rozporządzenia — jak dla samoistnego przedsiębiorstwa.

Art. 7. Przedsiębiorstwa czynne przed wejściem w życie ustawy z dnia 23 marca 1920 r. powinny podanie o koncesję wnieść do Ministerstwa Skarbu najpóźniej przed upływem 1 miesiąca od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia. Przedsiębiorstwa, które w powyższym terminie takiego podania nie złożą, mają obowiązek przystąpienia do likwidacji swoich interesów i zamknięcia przedsiębiorstwa w terminie, przewidzianym w art. 10 ust. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia.

Art. 8. Przedsiębiorstwa istniejące, które w terminie przepisany w art. 7 złożyły podania o koncesje na dalsze ich prowadzenie, mogą być czynne dalej, aż do czasu rozstrzygnięcia podania przez Ministerstwo Skarbu (art. 9).

Art. 9. Na wniesione podanie każdy petent otrzyma rezolucję pisemną. Petenci, których podania będą uwzględnione powinni w przeciągu 2 tygodni od daty zawiadomienia, złożyć w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej lub w miejscowej Kasie Skarbowej specjalną opłatę w złocie w stosunku 1% od kapitału zakładowego, najmniej jednak w sumie 1000 mk. w monetach złotych wartości imiennej, obliczając wartość tychże monet według tabeli załączonej do art. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z d. 20 lutego 1920 r. w sprawie płacenia cła od niektórych towarów w złocie (Dz. Ust. Rz. P. № 19 z d. 1 marca 1920 r. poz. 98)—oraz kaucję przewidzianą w art. 6 ustawy z dnia 23 marca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 30 z 1920 r. poz. 175). Po złożeniu właściwych tego dowodów petent na ich podstawie otrzyma stanowczą koncesję, zdeponowany kapitał zakładowy zaś zostanie mu zwrócony.

Kaucję składać można w gotówce lub w polskich państwowych papierach procentowych, należy zaś wnieść ją do Polskiej Krajowej Kasy Po-

życzkowej lub do miejscowej kasy skarbowej do depozytu Ministerstwa Skarbu.

Art. 10. Petenci, których podania będą odrzucone, mają obowiązek w ciągu 14 dni po doręczeniu im rezolucji odmownej (art. 9) odebrać w Ministerstwie Skarbu załączniki do ich podań.

Właściciele istniejących domów bankowych, którzy nie otrzymają zatwierdzenia koncesji, mają obowiązek w przeciągu 4 miesięcy od daty orzeczenia o odmowie zlikwidować swoje przedsiębiorstwa i zamknąć je.

Istniejące kantory wymiany, których koncesji nie zatwierdzono, powinny być zamknięte w przeciągu 1 miesiąca od daty orzeczenia o odmowie.

Terminy te nie mogą być odraczane.

Likwidacja lub zwinienie przedsiębiorstwa, nie przeprowadzone we właściwym terminie pociąga za sobą odpowiedzialność w myśl art. 10 ustawy z dnia 23 marca 1920 r.

Art. 11. Ustanowienie prokury lub pełnomocnictwa do zarządzania domem bankowym albo kantorem wymiany oraz wybór członków zarządu takiego przedsiębiorstwa, o ile ono zostanie zorganizowane w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością podlega zatwierdzeniu Ministra Skarbu.

Art. 12. Domy bankowe obowiązane są:

1) przedstawiać do Ministerstwa Skarbu bilanse roczne i miesięczne: roczne — najpóźniej w terminie 3-miesięcznym po zamknięciu roku operacyjnego, miesięczne zaś w terminie 15-dniowym po upływie ostatniego miesiąca,

2) ogłaszać bilanse roczne w terminie, przewidzianym dla składania ich w Ministerstwie Skarbu (ust. 1) w Monitorze Polskim,

3) wywieszać bilanse roczne i miesięczne w lokalu przedsiębiorstwa (centrali i oddziałach) na widocznym miejscu.

Art. 13. W lokalach domów bankowych i kantorów wymiany należy na widocznym miejscu wywieszaćienne kursy giełdowe.

Każdemu klientowi należy przy operacjach wymiennych wydawać kwit z wyszczególnieniem sumy, kursu i daty transakcji.

Art. 14. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarach b. Królestwa Kongresowego i b. zaboru austriackiego od dnia jego ogłoszenia.

Warszawa, dnia 17 maja 1920 r.

Minister Skarbu:

W. Grabski